

Passa-ho!

Iu Forn

GUILLATS I
LLADRES
SENSE
FRONTERES

En una de les versions es tracta d'un il·luminat que un dia es lleva pensant que ha de salvar la humanitat. És el cas l'Arche de Zoé. El seu messianisme ha arribat a tal extrem que no va importar-li ensenyar davant de les càmeres les trampes de què se servien per robar nens al Txad. ¿Era per dur-los a un món millor? Sí, però robar és delictu. Però per damunt de la llei hi ha un altre argument molt més contundent: si ens enduem tots els nens de les zones pobres, ¿amb quins habitants aconseguirem que aquestes zones deixin de ser pobres algun dia?

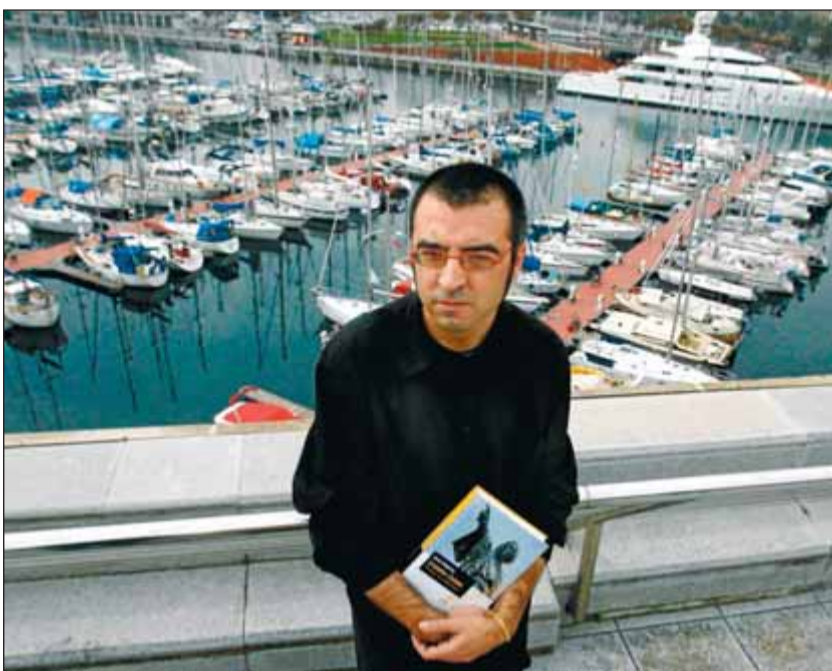
L'altra versió és la d'un xoriço que veu en la solidaritat i la bona fe de la gent la possibilitat de fer-se milionari. I a fe que uns quants ho han aconseguit. En els dos casos la cosa acaba de la mateixa manera: creant una ONG.

Vostè posa la paraula *salvem* davant de qualsevol cosa i aconseguirà suports. Sigui *salvem els sifons*, sigui *salvem les marededéus de Montserrat que dones la volta i neva*. Bé, i si darrere hi posa paraules com *nen i gana*, llavors, èxit assegurat. Els del Primer Món tenim mala consciència i d'això se n'aprofiten tant els il·luminats com els lladres. Com evitar-ho? És fonamental un control de l'administració. He explicat més d'una vegada la història d'aquell amic meu que a les èpoques de la prestació social substitutòria va anar a petar a una ONG. La seva feina era mirar-se cada dia el BOE i trobar les subvencions públiques a les quals poder acollir-se per continuar existint. De projectes ni un, ara, de sous en sortien quatre.

Però hi ha una altra part important i és la que correspon a les ONG professionals. Les que treballen des de fa molts anys fent una feina sense la qual tot seria encara pitjor. Elles coneixen bé aquest món i saben perfectament qui és qui. Bé, doncs donem-los l'autoritat moral de decidir quines organitzacions poden existir i quines no. Sí, potser és injust i arbitrari, però, oi que no tothom pot ser metge? Doncs no tothom ha de poder muntar una ONG. I menys encara els guillats i els estafadors.

De tu a tu

Alfred Bosch



MIQUEL ANGLARILL

BILBENY, HISTORIADOR

Llàtzer

Saldo hispànic

Ens
ha arribatL'AVUI
CONFIDENCIALAl gener arriba
'Adéu, Boadella'

Fa poques setmanes, Albert Boadella ens deia 'Adéu, Catalunya' amb un llibre i una roda de premsa que han tingut menys ressò del que ell mateix s'esperava. Ara, però, el seu exili físic i intel·lectual de Catalunya tindrà resposta amb un nou llibre

que sortirà al mes de gener. El títol, si no hi ha canvis d'última hora, serà molt explícit: 'Adéu, Boadella'. El llibre promet, perquè l'autora és Isabel-Clara Simó, col·laboradora de l'AVUI. El llibre anirà a la col·lecció *L'Arquer*, després dels èxits de *Ridao* i *Madí*.

Engrunes
Joan Oliver

Sant Tornem-hi

Ahir, al Parlament, l'iceta la va tornar a clavar en elogiar la coherència d'Esquerra Republicana. Coherència que consisteix a triar el PSC com a soci de govern, presentar-se a les eleccions al Senat en coalició amb el PSC i acusar aquest partit de sucursalista perquè no vota a favor de la destitució de la senyora Álvarez-correr-es-de-cobardes. Investir president de la Generalitat el primer secretari del PSC té les conseqüències que té, unes conseqüències perfectament previsibles de les quals ningú no es pot sorprendre. I, de fet, ningú no se'n sorprèn. Esquerra Republicana tampoc no se'n sorprèn. Només ho fan veure. Ho fan veure perquè s'acosten eleccions i cal marcar paquet, que deia aquell. Ho fan veure perquè l'estratègia de fer-ho veure els ha funcionat uns quants cops i esperen que els funcioni eternament.

Comèdia

Deien els clàssics que es pot enganyar algú durant molt de temps i molta gent una estoneta però que no és possible enganyar molta gent durant molt de temps. L'evolució d'Esquerra dels darrers anys sembla desmentir aquesta dita. Però com que "molt de temps" és un concepte prou relatiu, potser a les eleccions espanyoles de la primavera la coneguda tàctica de distanciar-se dels socialistes quan s'acosten eleccions ja no donarà resultats. Tot depèn dels electors, uns electors que fins ara han demostrat un comportament prou curiós. Com a resposta a la comèdia que fan algunes formacions polítiques, no s'han distanciat d'aquells que feien comèdia, sinó que s'han distanciat de la política. No han votat d'altres opcions, han deixat de votar. I això és, també, un gran èxit dels que fan comèdia.

Denominador

És evident que l'objectiu dels partits polítics no és incrementar l'interès dels ciutadans per la política, sinó arribar al poder. I si el preu que han de pagar per arribar al poder és fer decreixer l'interès per la política, ho fan i tan contents. Tots els partits fan els seus números i tots saben que el seu resultat és funció de quants vots treguin ells sobre el total de vots vàlids. I si creuen que no poden treure molts vots, si no es veuen amb cor de fer pujar el numerador, es dediquen a disminuir el denominador. I tan contents.